

РЕШЕНИЕ

№ 4210

гр. София, 25.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 51 състав,
в публично заседание на 25.05.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анета Юргакиева

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **11830** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по чл.156 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя К. К. Д., срещу Ревизионен акт (РА) № Р-22221419007944-091-001/15.07.2020г., издаден от органи по приходите в ТД на НАП – С., потвърден с Решение № 1541/06.10.2020г. на директора на Дирекция „ОДОП“ – [населено място].

В жалбата се твърди, че ревизионният акт е издаден при съществени нарушения на процесуалните правила и при нарушение на принципите, касаещи осигуряване и гарантиране право на защита в данъчния процес, служебно начало и обективност. Прави се оплакване, че ревизиращите органи не са се съобразили с представените им доказателства, превратно са приложили чл.32 от ДОПК и не са съобразили практиката на Съда на Европейския съюз относно правото на данъчен кредит. В с.з. жалбоподателят се представлява от адв. Танков, който поддържа жалбата и моли тя да бъде уважена. Претендира разноски.

Ответникът - Директорът на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“-гр.С. при ЦУ на НАП, представляван от юрисконсулт З., оспорва жалбата, моли за потвърждаване на ревизионния акт и за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, след като обсъди оплакванията в жалбата, събраните по делото доказателства, доводите на страните, и като направи служебна проверка за законосъобразност на акта съгласно чл.160, ал.2 ДОПК, намира следното:

Ревизионното производство е образувано със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ №Р-22221419007944-020-001 от 06.12.2019 г., издадена от И. М. Р., на длъжност началник сектор „Ревизии“ при ТД на НАП С., оправомощен със Заповед №РД-01-803 от 07.06.2017 г. на директора на ТД на НАП С.. Със ЗВР е възложено извършването на ревизия на [фирма] за установяване на задълженията за данък върху добавената стойност за периодите от 01.12.2014 г. до 31.05.2018 г. ЗВР е връчена по електронен път на 13.01.2020 г. Срокът на ревизията е продължаван със заповеди с номера, съответно №Р-22221419007944-020-002 от 09.03.2020 г., № Р-22221419007944-020-003 от 16.03.2020 г. и № Р-22221419007944-020-004 от 07.05.2020 г., издадени от органа, възложил ревизията.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ №Р-22221419007944-092-001 от 25.06.2020 г. връчен по електронен път на 29.06.2020 г. Срещу констатациите в РД не е подадено възражение.

Ревизията приключва с РА №Р-22221419007944-091-001 от 15.07.2020 г., издаден от И. М. Р., в качеството на орган, възложил ревизията, и А. Л. И., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С., определена за ръководител на ревизията. РА е връчен по електронен път на 20.07.2020 г.

РА е обжалван пред директора на Дирекция „ОДОП“, който е приел жалбата за неоснователна и с Решение № 1541/06.10.2018г. е потвърдил РА в подлежащата на оспорване част. Решението на директора на Дирекция „ОДОП“ е връчено по електронен път на 08.10.2020г.

С РА са установени задължения за данък и лихви общо в размер на 98 336,46 лв. при деклариране такива в размер на 50 926,39 лв.

Констатациите и изводите на ревизиращите органи са следните:

Дейността на [фирма] през ревизираните периоди е „производство на технологичен декинг – подова настилка за външно облицоване“, извършвана в цех за производство на декинг в [населено място], впоследствие преместен в [населено място] поле.

На дружеството са изпратени искания за представяне на документи и писмени обяснения, в отговор на които са представени документи. Извършена е и проверка на място в счетоводния офис на дружеството, за което е съставен Протокол №1706086 от 01.06.2020 г.

Извършени са насрещни проверки на доставчици на жалбоподателя, за които са съставени протоколи. Посетени са адресите за кореспонденция на всички процесни доставчици, но не са открити техни представители или пълномощници. Исканията /с изключение на [фирма]/ са връчени по реда на чл. 32 от ДОПК, включително чрез изпращане на електронен адрес. Документи не са представени.

След анализ на събраните доказателства ревизиращият екип е приел, че са налице основания за корекция на декларираните от дружеството резултати по ЗДДС, както следва:

1. Отказано е право на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 31 423,84 лв. поради липса на доказателства за реално извършване на доставки по следните фактури:

1.1. По фактури, издадени от [фирма], ЕИК[ЕИК], с предмет „дървени греди по протокол“, „метални профили по протокол“, „крепежни профили по протокол“ и „наем на заваръчна техника“, е отказано право на данъчен кредит в размер на 9 905 лв. за период м. 12.2014 г.

Установено е, че считано от 27.11.2015 г., доставчикът е deregистриран на основание

чл. 176 от ЗДДС. По данни от информационната система на НАП дружеството не е имало наети на трудов договор работници и служители. На [фирма] е извършена ревизия за установяване на задължения по ЗДДС за период от 23.10.2014 г. до 28.02.2015 г., приключила с издаден РА №Р-22221415002364-091-001 от 04.01.2016 г. с приложен чл. 85 от ЗДДС.

За този доставчик ревизираното дружество е представило фактури, приемо-предавателни протоколи, договор от 08.12.2014 г., сключен между [фирма] и [фирма] за отдаване под наем на заваръчна техника, както и фискални бонове.

1.2. По фактура №2...5 от 26.10.2017 г., издадена от [фирма], ЕИК[ЕИК], с предмет –“дървен материал – стърготини“ е отказано право на данъчен кредит в размер на 1 030 лв. От ревизираното дружество е представена фактура и фискален бон.

Установено е, че считано от 21.03.2018 г., доставчикът е deregистриран на основание чл. 176 от ЗДДС. По данни от информационната система на НАП през процесния период дружеството не е имало наети на трудов договор работници и служители.

1.3. По фактура №000..173 от 19.09.2016 г., издадена от [фирма], ЕИК[ЕИК] с предмет –“дървени стърготини“, е отказано право на данъчен кредит в размер на 820 лв..

Установено е, че считано от 27.12.2016 г. доставчикът е deregистриран на основание чл. 176 от ЗДДС. По данни от информационната система на НАП дружеството е имало наети по трудово правоотношение 7 /седем/ лица на длъжности „арматурист“, „кофражист“, „бетонджия“ и „организатор строителна група“.

Във връзка със спорния доставчик [фирма] е представило фактура и фискален бон.

1.4. По фактура № 000... 898 от 27.03.2015 г., издадена от [фирма], ЕИК[ЕИК] с предмет „изработка на каталози и рекламни брошури“ е отказано право на данъчен кредит в размер на 600 лв.

Считано от 03.05.2018 г., доставчикът е deregистриран на основание чл. 176 от ЗДДС. По данни от информационната система на НАП дружеството е имало наети на трудов договор 2 /две/ лица на длъжности „шофьор товарен автомобил“ и „експерт реклама“. За тази доставка ревизираното лице е представило договор за изработка на каталози и рекламни брошури, фактура и фискален бон.

1.5. Отказано е право на данъчен кредит в размер на 2 500 лв. за данъчен период м. 04.2017 г. по 2 фактури, издадени от [фирма], ЕИК[ЕИК], с предмет „строително-ремонтни дейности по протоколи“.

Установено е, че считано от 15.08.2017 г., доставчикът е deregистриран на основание чл. 176 от ЗДДС. По данни от информационната система на НАП, дружеството е имало назначени на трудов договор 7 /седем/ лица.

Ревизираният субект е представил фактури и фискални бонове.

1.6. Отказано е право на данъчен кредит в размер на 2 000 лв. за данъчен период м. 03.2016 г. по 2 фактури, издадени от [фирма], ЕИК[ЕИК], с предмет „дървени стърготини“.

Доставчикът е deregистриран на основание чл. 176 от ЗДДС, считано от 12.08.2016 г. През процесния период дружеството не е имало наети на трудов договор работници и служители.

Относно спорния доставчик [фирма] е представило процесните фактури и фискални бонове към тях.

1.7. Отказано право на данъчен кредит в размер на 1 024 лв. по фактура №000... 82 от 25.11.2015 г., издадена от [фирма], ЕИК[ЕИК], с предмет „рекламни материали –

брошури и флаери“.

Доставчикът е deregистриран на основание чл. 176 от ЗДДС, считано от 31.08.2016 г. През процесния период дружеството не е имало наети на трудов договор работници и служители.

От [фирма] по процесната сделка е представена фактура и фискален бон.

1.8. Отказано право на данъчен кредит в размер на 3 460 лв. за данъчни периоди м. 06.2015 г. и м. 09.2015 г. по фактури №2...265 от 25.06.2015 г., №2...266 от 25.06.2015 г. и №3... 115 от 30.09.2015 г., издадени от [фирма], ЕИК[ЕИК], с предмет „дървени стърготини“.

Доставчикът е deregистриран на основание чл. 176 от ЗДДС, считано от 28.01.2016 г.. За периода на издаване на фактурите доставчикът е имал 8 /осем/ наети лица по трудов договор. В дневник продажби на дружеството са включени само фактури №2... 265 от 25.06.2015 г. и №2... 266 от 25.06.2015 г.

Ревизираният субект като страна по сделките е представил единствено фактури.

1.9. Отказано е право на данъчен кредит в размер на 4,84 лв. по фактура №00... 48 от 04.05.2018 г., издадена от [фирма], ЕИК[ЕИК], с предмет „материали“.

Установено е, че считано от 29.05.2019 г. доставчикът е deregистриран на основание чл. 176 от ЗДДС. За периода на издаване на фактурата доставчикът е имал 2 /две/ наети по трудов договор лица.

Във връзка със спорния доставчик [фирма] е представило фактура и фискален бон.

1.10. Отказано право на данъчен кредит в размер на 4 100 лв. за данъчен период м. 07.2015 г. по 4 фактури, издадени от [фирма], ЕИК[ЕИК] с предмет „дървени стърготини“.

Установено е, че считано от 05.04.2016 г. доставчикът е deregистриран на основание чл. 176 от ЗДДС. В дневник продажби за проверявания период не са включени фактури с №№983 от 28.07.2015 г., 985 от 29.07.2015 г., 987 от 31.07.2015 г. и 989 от 31.07.2015 г. с получател ревизираното дружество. Констатирано е, че през процесния период доставчикът не е имал наети по трудов договор лица.

Ревизираният субект е представил за доставките единствено фактури и фискални бонове за част от тях.

1.11. Отказано е и право на данъчен кредит в размер на 2 980 лв. за данъчен период м. 09.2015 г. по 2 фактури, издадени от [фирма], ЕИК[ЕИК], с предмет „дървени стърготини“.

Считано от 08.03.2016 г., доставчикът е deregистриран на основание чл. 176 от ЗДДС. За периода на издаване на фактурите, доставчикът е имал 7 /седем/ наети на трудов договор лица на длъжности „технически организатор“ и „общ работник строителство на сгради“.

Ревизираното дружество е представило за доставките фактури и фискални бонове за част от тях.

1.12. Отказано е и право на данъчен кредит в размер на 3 000 лв. за данъчен период м. 05.2015 г. по 2 фактури, издадени от [фирма], ЕИК[ЕИК] с предмет „дървени стърготини“. От страна на жалбоподателя са представени единствено фактури.

На посочения от дружеството електронен адрес е изпратено искане за представяне на документи. Връчването на искането е потвърдено, но документи не са представени. През процесния период доставчикът не е имал назначени на трудов договор лица.

Ревизиращите са приели за недоказано реалното извършване на доставки по фактурите, издадени от горе описаните доставчици. Приели са, че нито посочените

дружества, нито ревизираното дружество са представили достатъчно доказателства за реалността на доставките. Като допълнителен аргумент са посочили, че [фирма], [фирма], [фирма], от [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма] не са подали ГДД по чл. 92 от ЗКПО за процесния период, от които да се установят деклариран приходи и съответно осъществяване на дейност. Изтъкнато е, че всички дружества са със статут на „липсващ търговец“ и в подадените справки декларации по ЗДДС същите декларира големи обороти на извършени покупки и продажби. Същевременно за по-голямата част от проверяваните дружества е налице резултат за периода - ДДС за внасяне в минимални размери. Допълнително ревизиращите са отбелязали, че всички горе цитирани дружества имат задължения в особено големи размери.

В хода на ревизията на [фирма] е връчено искане от 29.05.2020 г., с което е уведомено, че описаните по-горе доставчици не могат да бъдат открити по реда на ДОПК и не са представили изисканите документи и писмени обяснения. От страна на ревизираното дружество не е оказано съдействие за осъществяване на контакт със спорните доставчици.

Въз основа на всичко изложено, на основание чл. 68, ал. 1, т. 1, чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС във връзка с чл. 6, чл. 9 и чл. 25 ЗДДС не е признато право на приспадане на данъчен кредит на [фирма] в размер на 28 443,84 лв. по фактури, издадени от [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], М.“ Е., [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма].

2. Отказано право на приспадане на данъчен кредит в размер на 161,24 лв. за данъчни периоди м. 01.2016 г., м. 06. 2016 г., м. 12.2016 г., м. 03.2017 г., м. 06.2017 г. и м. 05.2018 г. поради липса на предпоставката по чл. 68, ал. 1, т. 1 и т. 2 и на основание чл. 70, ал. 5 от ЗДДС, по 11 фактури, описани в таблица в РД, издадени от [фирма], ЕИК[ЕИК]. Фактурите са с предмет получена услуга.

В хода на ревизията на задълженото лице е връчено искане за представяне на документи, с които е указано да представи доказателства относно декларираните доставки. Представени са писмени обяснения, съгласно които [фирма] не е издало процесните фактури. Посочено е, че същото извършва дейност като търговско представителство на [фирма] и всички действия, които извършва, са от името на [фирма]. Прилага договор по чл. 22 от Закона за пощенските услуги /ЗПУ/за изпълнение на универсални и неуниверсални пощенски услуги от 01.05.2018 г. с пощенския оператор – [фирма].

Предвид това органите по приходите са формирали извод за липса на действително осъществена облагаема доставка по смисъла на чл. 12 от ЗДДС.

3. Отказано е и право на приспадане на данъчен кредит в размер на 124 лв. на основание чл. 71, т. 1 от ЗДДС по фактура №000... 807 от 25.04.2017 г., издадена от [фирма], ЕИК[ЕИК].

Изготвено е искане за представяне на документи, връчено на електронния адрес на дружеството. Представени са документи, а именно фактури - №000... 807 от 25.04.2017 г. и №000811 от 25.04.2017 г., банкови извлечения, извлечения от счетоводни сметки, фактури от предходен доставчик, транспортни документи. Съгласно дадените писмени обяснения, дружеството е издало към [фирма] 2 /две/ проформа фактури и е получило плащане само по една от тях, за което е издадена фактура №00..811 от 25.04.2017 г. Декларирано е, че по първата проформа фактура не е осъществена доставка на стоки. По данни от информационната система на НАП е установено, че в дневник продажби на доставчикът е включена единствено фактура

№00..811 от 25.04.2017 г.

С оглед на това, на основание чл. 71, т. 1 от ЗДДС не е признато правото на данъчен кредит по фактура №000... 807 от 25.04.2017 г.

4. С Протокол за извършена насрещна проверка №22221320018174-141-001 от 09.03.2020 г. е установено, че фактура №00016456 от 11.07.2016 г. не е издадена от [фирма], ЕИК[ЕИК]. В хода на извършена ПУФО, приключила с издаден протокол №П-22221418214069-073-001 от 15.11.2019 г., [фирма] е извършило корекция, в резултат на която през м. 10.2019 г. фактура №00016456 от 11.07.2016 г. е сторнирана. В резултат на изложеното, с РА е начислена лихва за ползвания данъчен кредит за периода от 15.08.2016 г. до 14.11.2019 г. в размер на 161,45 лв.

При така установената фактическа обстановка съдът формира следните правни изводи:

Жалбата е допустима - подадена в срок, от надлежна страна, след изчерпване на задължителния административен ред за обжалване на РА. По отношение предмета на оспорването съдът следва да изхожда от действителната воля на жалбоподателя – какъв е резултатът, който се стреми да постигне с обжалването, кой акт създава задължения и засяга неблагоприятно страната и съответно се цели да бъде отменен. В случая несъмнено волята на жалбоподателя е да му бъде отменен РА, с който са определени на дружеството допълнителни задължения за данъци и лихви, т.е. ясно е, че целта на търсената съдебна защита е отмяната на РА и тъй като по силата на чл. 156 от ДОПК на обжалване пред съда подлежи ревизионният акт, а не потвърждаващото го решение на директора на Дирекция „ОДОП“, съдът приема, че предмет на оспорването е именно ревизионният акт в частта, с която са установени допълнително задължения за данък и лихви.

По същество жалбата е неоснователна.

Ревизионното производство е възложено и извършено от компетентни за целта органи и при спазване на процесуалните правила на ДОПК за извършването на ревизията. РА е издаден от органите по чл.119, ал.2 ДОПК, в предвидената форма и съдържа реквизитите по чл.120, ал.1 ДОПК. Не се констатира съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Неоснователни са оплакванията, че в хода на ревизионното производство ревизиращите органи са нарушили принципите на служебното начало и на обективност. Според съда, ревизиращите органи са положили необходимите усилия и са предприели всички възможни действия за събиране на доказателства с цел установяване на релевантните за данъчното облагане факти и обстоятелства. Осигурено и гарантирано е и правото на защита на ревизираното лице, като му е предоставена възможност да ангажира доказателства, в това число му е дадена възможност да осигури контакт с доставчиците, които не са били намерени от органите по приходите за целите на насрещните проверки. Що се отнася до твърдението, че е нарушен принципът на обективност, то същото е напълно голословно, неподкрепено с конкретни доводи, с оглед на което съдът го намира за неоснователно.

Относно материалната законосъобразност на РА правният спор се свежда основно до това законосъобразно ли органите по приходите са отказали да признаят на жалбоподателя право на данъчен кредит, доколкото от това произтичат преобладаващата част от допълнително установените с РА задължения.

За да се признае на получателя по облагаема доставка правото на приспадане на данъчен кредит по чл. 68 от ЗДДС, следва кумулативно да са изпълнени две предпоставки - лицето да притежава данъчен документ, съставен в съответствие с изискванията на чл. 114 и 115 от ЗДДС, в който данъкът е посочен на отделен ред - по отношение на доставки на стоки или услуги, по които лицето е получател, и наличието на реално осъществена доставка на тези стоки или услуги.

Прилагайки общото правило за разпределяне на доказателствената тежест, установено в чл.154 от ГПК във връзка с §2 от ДР на ДОПК, в тежест на жалбоподателя е да установи по делото, че по спорните фактури са изпълнени условията за упражняване на претендираното от него право на приспадане на данъчен кредит. На жалбоподателя са дадени указания във връзка с тежестта на доказване и му е предоставена възможност за попълване на делото с доказателства, които иска да бъдат събрани. Въпреки това жалбоподателят не прояви процесуална активност, поради което съдът основава изводите си на доказателствата, събрани в административното производство, при съобразяване последиците от недоказването на фактите и обстоятелствата, за които съответната страна носи тежестта на доказване. Основавайки се на тях, съдът намира, че органите по приходите законосъобразно са приели, че не са налице условията за признаване право на данъчен кредит на жалбоподателя по процесните фактури, като конкретните съображения за това са следните:

По отношение доставката на стоки

Съгласно чл. 6, ал.1 от ЗДДС доставка на стока по смисъла на този закон е прехвърлянето на правото на собственост или друго вещно право върху стоката. В случая се касае за родовоопределени вещи (дървени стърготини, дървени греди, метални профили, крепежни профили, материали), за прехвърлянето на собствеността върху които са приложими общите правила на ЗЗД, според които собствеността върху такива вещи се прехвърля с определянето им по съгласие на страните, а при липса на такова, когато бъдат предадени (чл.24 ал.2 от Закона за задълженията и договорите). По отношение на фактурираните стоки, с изключение на доставките от [фирма], за които са представени приемо-предавателни протоколи, за останалите доставчици ([фирма], [фирма], [фирма], „Б. Л.“, „Л.“, [фирма], „И. 2012“, [фирма]) не са представени нито преки доказателства, удостоверяващи предаването на стоките, респективно приемането им от жалбоподателя, нито косвени. Липсват доказателства относно придобиването на стоките от всички посочени доставчици, което прави недоказана възможността им да се разпоредят с тези стоки посредством продажбата им на жалбоподателя. Предвид липсата на информация за наличие на търговски обекти на доставчиците, няма данни и къде евентуално фактурираните стоки са съхранявани, кога и как, от къде и докъде, с какви и чии превозни средства те са транспортирани, кой е осъществил товаренето и разтоварването. С оглед на това и при недоказаност наличието на такива стоки при доставчиците, сочещо на капацитет и възможност за изпълнение на въпросните доставки, съдът приема за напълно обосновани изводите на органите по приходите, мотивирали ги да откажат признаване правото на данъчен кредит по

фактурите за доставка на стоки от посочените доставчици.

По същия начин стоят нещата и с фактурите с предмет услуги. Доставките от „НЮ Г. Е.“ И [фирма] касаят изработване и доставка на рекламни материали, а доставките от [фирма] са с предмет СМР. Според съда, събраните в хода на ревизията доказателства, представени от ревизираното лице, не са достатъчни да се приеме, че такива доставки са действително осъществени. По отношение на [фирма] и [фирма] освен фактури и доказателства за плащане, не са представени никакви други доказателства, въпреки че специално за СМР във фактурите е записано изрично, че се издават „по протоколи“. Не са представени и количествено-стойностни сметки, удостоверяващи стойностното и количественото измерение на строителни работи. По фактурата, издадена от „НЮ Г. Е.“ е представен договор и приемо-предавателен протокол, но съдът преценява тяхната доказателствена стойност като относително ниска, тъй като, от една страна, се касае за частни свидетелстващи документи без достоверна дата, а от друга страна, същите имат бланкетен характер. Липсват и каквито и да било данни за физическото съществуване на предполагаемо изготвените и доставени рекламни материали (напр. снимки, образци, кореспонденция във връзка с изготвянето на проекти и евентуалното им одобрение), както и за това кое лице и с какви технически средства ги е изработило.

Съвкупно преценени, представените в хода на ревизията доказателства са неубедителни и недостатъчни за формиране на извод, че посочените доставчици действително са осъществили доставка на фактурираните стоки и услуги. Този извод не се променя от обстоятелството, че са представени документи за плащане (в брой) по по-голямата част от фактурите, тъй като тези доказателства са косвени и изолирани, съответно не са достатъчни, за да се приеме, че са налице реални доставки.

Изводът на органите по приходите, че доставчиците не са осъществили действителни доставки на стоки и услуги косвено се подкрепя и констатациите, че [фирма], [фирма], [фирма], от [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма] не са подали ГДД по чл. 92 от ЗКПО за процесния период, а нито едно от дружествата не е публикувало и годишен финансов отчет /ГФО/ за съответната година, които да сочат осъществяване на дейност. Липсата на подадени ГДД и ГФО по никакъв начин не съответства и на факта, че в подадените справки декларации по ЗДДС цитираните дружества са декларирали големи обороти на извършени покупки и продажби, при което за по-голямата част от тях е налице резултат за периода - ДДС за внасяне в минимални размери.

На следващо място, обосновано ревизиращите са отказали да признаят и право на данъчен кредит по фактурите, издадени от [фирма], за които освен че не са налице доказателства за реално осъществени сделки, самият доставчик в писмените обяснения посочва, че не е издател на процесните фактури.

На следващо място, законосъобразно и обосновано на дружеството е отказано право на приспадане на данъчен кредит на основание чл. 71, т. 1 от ЗДДС по фактура № 807 от 16.03.2017 г., издадена от [фирма], както и е начислена лихва във връзка със сторнирана фактура

№16456 от 11.07.2016 г., издадена от [фирма]. По процесните фактури не е осъществена доставка на стоки и същите не са включени в дневник продажби на доставчиците. За да ползва правото на данъчен кредит, данъчно задълженото лице на първо място трябва да е получило стоки или услуги по облагаеми доставки, съгласно чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС и да притежава данъчен документ, съставен съгласно изискванията на чл. 113 и чл. 114 от ЗДДС предвид чл. 71, т. 1 от ЗДДС. В случая от така представените документи е видно, че стоките не са предоставени на жалбоподателя. Що се отнася до определената лихва по фактура №16456 от 11.07.2016 г., издадена от [фирма], същата е законосъобразно начислена за периода от включването на фактурата в месеца, в който е приспаднал ДДС, до датата на подаване на СД по ЗДДС /14.11.2019 г./ за данъчен период м. 11.2019 г., в който фактурата е анулирана.

Предвид всичко изложеното дотук, съдът приема, че допълнително определените с ревизионния акт задължения за данъци и лихви са законосъобразно установени, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена.

При този изход на делото, основателна се явява претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, каквото следва да бъде определено съгласно чл.161, ал.1 от ДОПК и чл.8, ал.1, т.6 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Така мотивиран и на основание чл.160, ал.1 и чл.161, ал.1 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, Административен съд София – град, III-то отделение, 51 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] срещу Ревизионен акт № Р-22221419007944-091-001/15.07.2020г., издаден от органи по приходите в ТД на НАП – С., потвърден с Решение № 1541/06.10.2020г. на Директора на Дирекция „ОДОП“ – [населено място], в частта, с която с който са установени допълнителни задължения по Закона за данък върху добавената стойност в общ размер на 47 410,07 лв., от които главница в размер на 31 775,08 лв. и лихви в размер на 15 634,99 лв. за периодите м. 12.2014 г., м. 03.2015 г.; от м. 05.2015 г. до 07.2015 г.; м. 09.2015 г., м. 11.2015 г., м. 03.2016 г.; м. 06.2016 г., м. 09.2016 г., м. 12.2016 г., м. 03.2017 г., м. 04.2017 г., м. 06.2017 г., м. 10.2017 г. и м. 05.2018 г.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати на Националната агенция за приходите сумата от 1 952 лева (хиляда деветстотин петдесет и два лева) за юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването на страните за изготвянето му.

СЪДИЯ:

